

Ca-Nostra

* * * ANY SETÉ.—NÚM. 521 * * * SETMANARI POPULAR * * * INCA, 24 DE JORJOL DE 1914 * * *

Los Santos Patronos de Inca Abdon y Sennen

Arles, ciudad pirenaica, perla del Rosellón, que contemplas tranquila calmarse a tus plantas los enfurecidos arrebatos del Tech, recibe, por medio de este modesto semanario, el tributo de sincera admiración de los habitantes de esta noble ciudad de Inca, unidos hoy a tus piadosos moradores por el lazo místico del mismo sentimiento de Religión, de Fé y de Amor, a los piés de los restos venerandos que piadosa, conservas en tu recinto.

Arles! Inca! Bien habrá podido, un día, una pluma humana, romper los vínculos de nacionalidad comun que estrechamente las unían; otros mas fuertes, mas duraderos, han sabido labrarse y que permanecían perdurables en la veneración y homenaje que rinden a sus excelsos Patronos Abdon y Sennen. Si la primera guarda con piadoso recelo el depósito Sagrado que el Cielo le confió, la segunda cobija bajo su poderoso patrocinio, vé avivarse su fé, acrecentar su piedad, y considera con santo orgullo a sus más ilustres hijos Fray Rafael Serra, Gerónimo Planas, Malferit, y tantos otros, propagar su culto y brillar bajo el influjo creador de su eficaz protección.

Algo nebulosa queda la historia de los Santos Abdon y Sennen; pero según una biografía escrita en 1591 por el R. Fray Llot, de los Hermanos Predicadores del Convento de Perpiñan, fueron de extirpe real, y la Persia fué sumisa a su cetro. Su cuna fué envuelta en las tinieblas del Paganismo, pero cuando el esplendor de la fé hubo iluminado su mente, cuando las aguas regeneradoras hubieron abierto su alma a Cristo, y que su divina gracia hubo inflamado los ardores de su Corazón, entonces se entregaron con celo incansable en la salvación de sus propios súbditos. Sus reales manos, siempre

generosas, se abrían a la miseria, se tendían para dispensar protección y amparo, y hasta se inclinaban para dar sepultura a los muertos.

En vano, vendrán las hordas de Decio arrebatando el cetro a los piadosos reyes, a derribar sus tronos, asolar sus reinos, y dar muerte a millares de Cristianos que sus desvelos habían convertido a su Fé no podrán el odio mas implacable, la impiedad más desenfrenada doblegar la constancia, vencer la acrisolada virtud, ni anublar siquiera la serena mirada de nuestros Santos.

Llevados a Roma para ser pasto de las fieras, verán las multitudes insaciables de sangre, a 2 leones y cuatro osos, que habían soltado para devorarlos, amansarse a los piés de los Mártires, y lamer las llagas con que los crueles azotes de los desapiadados verdugos habían cubierto su cuerpo. Habiendo Valeriano mandado les cortasen la cabeza, sus cuerpos quedaron tres días abandonados en medio del circo romano hasta que un piadoso Cristiano fuera, de noche, a recoger sus cuerpos y conservarles en su propia casa.

Pasaron los tiempos, callaron los siglos, hasta que al día que tenía la Providencia señalado para glorificar en la tierra a Aquellos que lo habían confesado dando su sangre por testimonio de su Fé.

Azotes tremendos, afligían la pequeña ciudad de Arles; durante largos años veía sus cosechas destruidas, pertinaces sequías dejaban sus campos sin cultivo, y sus rebaños estaban devorados por fieras nunca vistas hasta entonces, y que arrebataban hasta a los hijos de los mismos moradores.

Su desconsuelo era cuanto mayor que parecía el Cielo ser insensible a sus llantos y súplicas, hasta que el piadoso Abad Arnulfo emprendiese el viaje a Roma para pedir al Sumo Pontífice reliquias de algun Santo que fuese

el amparo, el abogado cerca de Dios, de aquel pueblo agobiado por tantos males. Un sueño misterioso que tuvo en Roma indicó a Arnulfo los que tenía el Señor reservados, por la intercesión de los cuales debía inclinar su misericordia. Encaminase Arnulfo hacia su patria, llevándose el precioso depósito y con él el agua encontrada en los sarcófagos, de la cual ha bebido el que escribe las presentes cuartillas, e inagotable a pesar de los rios del prodigioso líquido que la piedad y la fé de los fieles habrá venido a tomar durante la sucesión de los siglos para hallar alivio en sus dolencias.

Muchos se cuentan los prodigios obrados, los favores alcanzados, por esa agua portentosa, Entre los tantos, elegiré el que obró en 1752. De resultas de varios y sucesivos años de completa sequía los hermosos y fértiles Campos del Rosellon no dieron a sus habitantes el preciso sustento, y una hambre asoladora afligió a sus pueblos y ciudades, viendo por todas partes, por calles, caminos y carreteras a moradores acosados por el hambre caerse de debilidad.

En tan gran apuro, cuenta la tradición que sacaron la pila que encierra el agua prodigiosa implorando la intercesión de los Santos Abdon y Sennen. Una lluvia eficaz, no se hizo esperar, fertilizó los campos e hizo fructificar las cosechas ya perdidas. He elegido este hecho entre muchos, creyendo que él interesaría a Inca y a toda Mallorca, pues deben también sus campesinos tener la cabeza siempre levantada para registrar el cielo y buscar en él alguna nubecilla dispuesta a dejarse caer algunas lagrimitas que refresquen sus tierras, deseando con la narración de ese hecho arraiguen mas y mas su confianza en el poder de sus Patronos cuando se vean en esos tan frecuentes apuros.

V. MARIL

LO PI DE FORMENTOR

Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera,
més poderós que'l roure, més vert que'l taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera
i lluita ab les ventades que assalten la ribera,
com un gegant guerrer.

No guaita per ses fulles la flor enamorada,
no va la fontanella ses ombres a besar;
mes Deu ungi d'aroma sa testa consagrada
i li donà per trono l'esquerpa serralada,
per font, l'immensa mar.

Quan lluny, demunt les ones, renaix la llum divina,
no canta per ses branques l'aucell que encativam;
lo crit sublim escolta de l'àguila marina,
o del voltor que passa sent l'ala gegantina
remoure son fullàm.

Del llim d'aquesta terra sa vida no sustenta;
revincla per les roques sa poderosa rel;
té pluges i rosades i vents i llum ardenta,
i com un vell profeta, reb vida i s'alimenta
de les amors del cel.

Arbre snblim! Del geni n'es ell la viva imatge;
domina les montanyes i aguaita l'infinit;
per ell, la terra és dura, mes besa son ramatge
lo cel que l'enamora, i té'l llamp i l'oratge
per gloria i per delit.

Oh! sí; que quan alloure bramulen les ventades
i sembla entre l'escuma que tombi'l seu penyal,
llavors ell riu i canta més fort que les onades,
i vencedor espolsa demunt les nuvolades
sa cabellera real.

Arbre, mon cor t'enveja. Sobre la terra impura,
com a penyora santa duré jo'l teu recort.
Lluitar constant i vèncer, reinat sobre l'altura
i alimentarse i viure de cel i de llum pura...
Oh vida, oh noble sòrt!

Amunt, ànima forta! Traspassa la boirada
i arrèla dins l'altura, com l'arbre dels penyals.
Veuràs caure a tes plantes la mar del món irada,
i tes cançons tranquiles n'iràn per la ventada,
com l'au dels temporals.

M. COSTA Y LLOBERA.

De "toros,,

De tots els espectacles selvatges amb que
l'home s'entreté i satisfà les seves aficions
sagnantes i el seu esperit de lluita, és, el dels
«toros», indubtablement, el més vistós, el
més espectacle. Selvatge ho és tant com
qualsevol altre, però cap arriba a la visualitat
d'una plaça de toros, plena de llum, de color,
de vellugadissa. Si no morissin cavalls, si no
morís el toro, si no estassin exposats a morir
els toreros, i si no fos l'espectacle el criader
i propulsor del flamenquisme, no n'hi haurà
cap de tan bell.

El flamenquisme, veu's-aquí lo terriblement
desmoralisador dels toros. Lo que volta
les places, lo que volta els toreros, aquesta
s'blimació popular que torna en hèroes, en
ídols, uns homes que no porten ni un gra de
sorra al progrés de la humanitat, al bé públic,
ni una medecina al mon que pateix, ni un
ideal al mon que espera, això és lo que fa
condemnable l'espectacle.

Ara, perque fa dues o tres setmanes que'ls
braus enganxen toreros, surten els enemics
de les corrides posant el crit al cel. Es trist,
molt trist, que morí un home o que quedí
desgraciat per tota la seva vida, però no és
per això per lo que s'ha de condemnar l'es-
pectacle. En compliment del seu dever i en
bé de la humanitat, moren a l'any molts
obers infelissos, en les fondes galeries de
les mines, entre les dents de les rodes, en les
obres de construcció, molts s'envenenen len-
tament en industries insanas, i ningú protesta
ni s'esgruix; però ningú tampoc es recorda
d'aquests martres d'una obligació sagrada o
de l'avaricia, a voltes, dels que'ls exploten.
Mes ara han mort o han resultat ferits deu o
dotze toreros en tres setmanes, i ara, els uns,
criaràn contra «las corridas», i els altres
arribaràn al ridícol a força de planyer a les
víctimes, i, sobre tot, de parlar-ne i de cer-
car gravats i fotografies i minucies d'informa-
ció i reportatge.

I veu's-aquí lo més pernicios, lo més im-
moral d'aquesta diversió espanyola que, des-
graciadament ha fet presa en el gust dels ca-
talans, contribuint a desfigurar el nostre ca-
ràcter, influint-lo d'un flamenquisme que, si
fóra de Catalunya fa fastic, aquí, a més de
fastic, fa riure.

Si la massa no's torna boja darrera del
«torero», si no fés del «torero» un ser subli-
mat per l'adoració, si l'influencia dels toros
i els toreros i l'Andalusia i la «Ronda de
Embajadores», no's deixàs sentir en les cos-
tums i en el llenguatge i en la premsa, i en
les cares i fins en el vestuari, crec més ac-
ceptable els «toros», que'l pugilat, les bata-
lles de galle i altres sports per l'istil. Lo
que'ls fa intolerables, és l'ambient que creen,
el flamenquisme que escampen.

Jo, que no tinc per pecat mortal anar una
vegada als toros cada dos o tres anys, fóra
de Catalunya, no he volgut veure mai una
«corrida» a Barcelona. No crec, com els na-
cionalistes bascons, que s'hagi d'excomuni-
car als qui van als toros, però crec que a
Catalunya, els que hi van, fan un mal greu
de contribuir amb sa presencia i amb les se-
ves pessetes a l'increment del flamenquisme.

Ara, els toros, no's combaten pas amb ar-
ticles i amb conferencies; es combaten amb
cultura o amb ridícol.

POL.

LA PLUJA

Per Fedelic Mistral.

Un sabateret i un pagès marruquetjaven sa
mateixa atlota; per paga aquesta tenia un bon
tros do terra i una cara ben agradosa, amb qual-
que piga per ses galtes, però, a vint anys, unes
quantes pigues encara fan gracia.

Na Catalineta vivia a fora vila, an es seu troç,
i els diumenges, a sa hora acostumada, els dos
enamorats, lleials jugadors d'un mateix joc, com-
pareixien a ca s'atlota.

Es pagès, un poc temoreg i encorregut no go-
sava entrar dins la casa, i, dret devall es parral,
quant havia dit bones tardes a s'estimada, fent

es pampussol i mirant a l'aire, li demana si'ls
raims encara no tenian cenrada. Es cap d'una
estona, com si fés sa cosa més natural del mon,
s'en anava dins s'estable, xerrava amb s'ase i li
allisava es pel, i, això que pareix que no es res,
per ell era un gran passatemp i un gust d'es més
grossos. Un altre dia en lloc de s'ase s'en anava
a veure es porc, i, ajupit demunt sa paret de sa
soll, s'hi passava bona estona mirant-lo-se, distret
amb els seus pensaments. Un poc empagait i
com si contàs ses passes s'en tornava d'aixo,
daixo, a cercar s'atlota i tot-d'una que la topava
li deia: «¡Repunyema; mira que s'hi ha fet gua-
po es vostro porc!»

Es sabateret, més llest i agoserat i segur de
que aviat se faria seva sa fadrina, entrava a la
casa brometjant i contant tot lo que sabia d'en
Pere i d'en Pau. S'altre pretendent, tan bonàs,
an es seu costat pareixia beneit.

Es sabater per mostrar sa seva habilitat treia
d'un mocador es tira-pèu, els caps de saròl, sa
lena i altres heines i dirigint-se a sa jova li deia:

—«Catalineta?»

—«¿Qué mana?»—contestava aquesta.

—«Dus sa sabata foradada ¡deixa-le'm un poc
i t'hi donaré uns quants punts.»

—«Però, si's diumenge!»—esclamava ella.

—«¡De pura, això que té que veure!»—i aco-
tant-se devant na Catalineta, es belitre li treia
amb modos sa sabata d'es pèu.

¡Què vos he de dir! S'atlota quedava emba-
baïada; aquell fadrí li agradava de lo més per sa
seva llestesa; li donaria pa i la calçaria de lo mil-
lor; i d'es rústic pagès, enamorat com un xim-
ple, no'n treuria més que sa seva estampa.

Un diumenge qui a s'hora de costum els dos
enamorats estaven dins sa cuina fent-li sa tornio-
la, més engaiussats que mai, los sorprengué sa
pluja i començà a caure aigo i més aigo i no
acabava mai de ploure; al entre-tant es sabater
no s'aturava de moldre i tant xerrà que's pagès
cansat de sentir-lo va acabar per posar es cap
demunt sa taula i poc a poc s'hi dormí. Ja ho diu
s'adagi: «No hi ha res qui tant prest cansi
com sa dona, sa pluja i un xerraire.»

Tot-d'una que's sabater es va temer que s'al-
tre dormia, seguí diguent a sa fadrina, as ma-
teix temps que picava sa sola d'una sabata: «Mi-
ra s'animal, ell dorm com un tronç!—¡Vet'aquí
lo que fan aquests rucs! ¿Te vols morir de fam,
Catalineta? Idò caset amb un pagès.»

¡Oh! quins desgraciats! Tant prest com s'enni-
gula, tot-d'una que cauen quatre gotes, adéu
trabai; passen quinze dies o més i no fan casi
rès Però noltros ¿veus? no deixam mai sa feina;
an els sabaters no hi trobaràs gens de malfane-
ria, es un ofici d'or, perque de dia o de nit, que
ploga o fassa neu, sempre piquen» i mentres
conversava clavant sa sola i cosint sa pell de sa
sabata, els punys sempre seguit se movien i es
cap d'es saròl giscava. alegre, a cad'estirada... i
na Catalineta escoltant-lo se tombava cap a ell
com si tengués rahó amb tot allò que deia.

Sa ruixada havia minvat un poc i es sol lluia
p'els sembrats d'es sementer i per demunt es
pampol de sa vinya; tot era alegre, fresc i vert,
en els arbres ses gotes transparents brillaven com
a perles sospeses d'es cap de sa brostada. Es
pagès fregant-se els uis i badaiant sortí a mirar
es temps.—¡Oh! exclamá enseguida «¡sa maina!
—¡s'hermosa i santa pluja!»—Els meus morers se
cubrirán de fuia tendre, els blats qui tant neces-
sitaven una sahor, ara a lo manco me donarán es
treinta per un, i dels raims no'n parlem... Vaja,
tot va bé; bona anyada se presenta. No faltarà
grá per pa, ni pa per sopes, ni oli per fer pa amb
oli.»

«Ai, de hò!—digué na Catalineta qui feia es-
tona qu'escoltava sens dir un mot, —«això va
així, es sabater s'ha de rebentar tot l'any, de dia
i de nit, tancat dins un botigó, per sortir tal qual
d'es pas, i es pagès, dormint se fa ric?—sabate-
ret de la pasteta, conservat hò i sá, adéu bon
amic; i tu qui estás dret a sa porta i par que no
gosis entrar, d'avui en devant viurás an es meu
costat, i sols tu, jove abrinat i sá, serás es meu
marit estimat.

Homos d'es camp, cavadors i llauradors, qui,
empagats de que vos diguen pagesos, trobau
aviat s'aixada massa feixuga i sovint deixau es
mantí per anar a ses ciutats a fer-vos menestrals.
«Oh! heu de sebre que teniu un ofici sant!—ino'l
deixeu! estau-ne orgullosos, germans méus, per-
que Deu trabaia a mitjes amb voltros.—¿Sem-
brau blat, òrdi o faves? Deu quant es hora vos
envia es sol i s'aigo.—Sí, no ho dupteu, voltros
sou, amics meus, els fiis avenciats d'el Bonjesús
i ell vos dona es benestar i sa salut, i més que a
cap altre persona del mon, sa pau i sa llibertat.

Traducció de
JOAN ROSSELLÓ.

A una pagesa de montanya

SONET

Dins embent saturat de poesia
vares neixer, perfumada per l'olor
del romaní, que arrela sens llocor
en roques, odorant a pagesia.

T'he mirada quant la tarde ja fugia
i en te cara hi he vist la morenor,
com sagell de salut, i la frescor
de regueró d'estiu, qui avall corria.

Jo be sé que les fruites de montanya
són mes sanes que les d'hort que'l no banya,
que en tristesa van creixent sensa delit;

i ta cara és de roses tan orlada
com si la primavera et fos besada
deixant sobre el teu front son esperit.

Palma. JOAN FERRER.

**Obras del Templo Nacional Expiatorio
de la Sagrada Familia**

En el renacimiento del arte español es Gaudí,
el famoso arquitecto catalán, una de las figuras
que más irradian los destellos del genio. Su arte
característico, completamente original, se amol-
da a los diversos estilos, pero se sobrepone a
ellos y los interpreta siempre de un modo ca-
racterístico suyo, extrañamente grande, y subli-
me a veces. Sus obras,—el palacio de Güell, el
chalet de Bellesguard, las casas de Batlló y Mi-
llá, el palacio episcopal de Astorga y sobre todo,
la que podemos llamar *su obra*, el templo nacio-
nal expiatorio de la Sagrada Familia,—son una
prueba hermosísima de la magnificencia de *su*
arte originalísimo. Concretándonos a dicho tem-
plo, ¿qué es, sino un salirse de las líneas clási-
cas del arte, que predomina en el proyecto pri-
mitivo, para sublimarlo y asombrar al mundo con
el poder de su ciencia y de su fantasía?

En la fachada que tenemos a la vista, el espí-
ritu de Gaudí se ha complacido en cristalizar en
piedra, por decirlo así, todos los ensueños poéti-
cos, todas las adorables realidades del nacimien-
to y de la infancia de Jesús.

Lástima grande que una falta incomprensible
de protección haga circunscribir los trabajos a
una sola de las tres grandes fachadas que ha de
tener el templo. Se trabaja en ella como se pue-
de, dada la escasez de recursos. Años hace que
sólo se está construyendo la maqueta del templo
en eyso y madera, la cual nos permitirá contem-
plar plásticamente, lo que será esta *novena ma-
ravilla* del mundo.

Los cuatro campanarios de la fachada del Na-
cimiento se elevan a 69.72 metros. Nótase ya la
esbelta inclinación de sus muros hacia su eje res-
pectivo, preparando el nunca visto remate. Una
grandiosa bola de cristal, que harán luminosa de
día los rayos del sol, y de noche potentes focos
eléctricos, surmontará cada campanario (dedica-
do a un apóstol) simbolizando sus focos de luz la
misión apostólica «luz del mundo».

Todos los campanarios tendrán un juego de
campanas cuyos armónicos sonidos resonarán en
toda la ciudad a través de las mil lenguas de pie-
dra que de las torres asoman por todos lados.

Al rendir este pequeño homenaje al genio de
Gaudí, no nos olvidamos de los obreros que con
su aptitud, su inteligencia i su laboriosidad ha-
cen posible la ejecución de esta maravilla archi-
tectónica mundial. ¡Honor a todos!

De «El Social»

Lo de CA-NOSTRA

Suscripció de donatius que per reforsar l'Ad-
ministració de CA-NOSTRA mos han entregat
nostros amics amb motiu de la trifulga.

	Suma anterior	. . .	134.15
D. Pere Amer.	2.00	
D. Juan Ferrer de Palma	2.50	
Un Mestre regionalista	2.50	
Un Maurista de sempre.	1.00	
D. Bartomeu Fiol Colom	1.00	
Suma.	143.15	

Noves d'Inca

ALTRA VEGADA EN DIME-
CRES.—Nostro magnífic Ajuntament
ha disposat que'l dijous que per motiu
de celebrar-se alguna festivitat impor-
tant no's fes el mercat d'Inca, aquest se
celebrarà eis dimecres i no els diven-
res com se havia anat fent alguns anys.
Demanera que dimecres qui vé ten-
drem mercat amb motiu d'esser el di-
jous la festa dels Patrons d'Inca.

Es una disposició acertada.

PER LA NOVILLADA.—Dijous
arribaren del continent a la Plaça de
Toros d'Inca 4 «novillos» que han d'es-
ser toreats el dissapte de nostros Pa-
trons, dia 29 del corrent. Segons els
aficionats, que son anats a veurer-los,
tenen bona estampa, son seriots i es-
tàn bons de carns. Lo millor peis qui
mos agraden dins s'olla és això de
bous de carn.

Estàn contractats a venir a fer-los
sabrè les espases en Belmonte de Va-
lencia, en Diego Fernandez i en Selita
segon i el *sobresaliente* mallorquí en
Paco Homs.

UN APLAUSO.—En la derrera
sessió del Ajuntament es donà lectura a
la memoria presentada per nostro amic
i Mestre nacional D. Antoni Ferrer i
Fanals, quedant el Consistori altament
satisfet i content del treball del Sr.
Ferrer en favor de la instrucció i edu-
cació de sos dexebles; treball que ve-
nia autorisat i aplaudit per la nota que
dexà l'Inspector del Megisteri an el lli-
bre de visita de l'escola.

Nosaltres, també no porem dexar de
aplaudir el Sr. Ferrer per la seva la-
bor, i a tots els qui se destaxinen per
la cultura de nostro poble.

BOLLETÍ COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat.

Bessó	a	127.00	al quinta.
Blat	a	21.00	la cortera.
Xexa	a	22.00	id.
Sivada	a	09.00	id.
id. forastera	a	08.00	id.
Ordí	a	10.50	id.
id. foraster	a	09.50	id.
Faves pera cuinar	a	26.00	id.
id. ordinarias	a	19.00	id.
id. per bestia	a	18.50	id.
Blat de les Indies	a	16.00	id.
Fasols	a	00.00	id.
Monjetes de confit	a	37.00	id.
id. Blanques	a	40.00	id.
Siurons	a	00.00	id.
Garroves	a	00.00	
Safrá	a	03.00	s'unsá.

Pel Congrés Eucarístic

En cumpliment de lo ordenat pel Sr. Bisbe
amb motiu del XXV aniversari de la funda-
ció dels congressos Eucarístics, que aquests
dies es celebra en gran solemnidad i concurs
a Lourdes, diumenge, dia 26, tendrà lloc a
nostra Iglesia Parroquial una festa Eucarísti-
ca que anirà unida amb la de la Doctrina
que se fa tots els anys.

Al maí, a les hores acostumades, hi haurà
comunió general i ofici major.

Al capvespre repartició de premis als nins
i nines de la Doctrina, i després dels actes de
chor, a les sis, sortirà una processó amb el
Santíssim que seguirà el meteix itinerari que
segueix la processó del *Corpus*.

An aquesta processó se procurarà donar-li
gran solemnidad prenguent-hi part les autori-
dats, una banda de música; i se creu que
també la banda de tambors i cornetes del
Retgiment.

Per la Festa Major.

PROGRAMA de la festa patronal que ce-
lebrarà la ciutat d'Inca, en los dies 29 i 30
de joriol, en honra dels seus gloriosos Pa-
trons Sant Abdon i Sant Sennen.

Dia 29, a les dues del capvespre, repicada
general de campanes.

A les 4, a la plaça de Toros se donarà una novillada.

A les 5, a la Iglesia parroquial, Matines de la diada.

Entrada de fosca, solemnes Completes i enseguida revel·la pel poble a estil del país i alimares an el real de la festa, música i focs artificials.

Dia 30, *Festivitat dels Sants Patrons*, a les 9 i mitja, Tercia cantada i ofici major amb sermó pel Rnt. P. Cerdà Superior de Franciscans.

A mig dia corregudes an el Cos.

Al capvespre, a l'hora acostumada, vespres solemnes i processó votada per la vila portant-se les sagrades Relíquies dels Sants Patrons, i revel·la pel poble al estil del país.

Entrada de fosca comensaràn les alimares, i més tart, música i focs artificials.

La vaga de Sabaters

Després de la primera setmana de vaga de sabaters començà a notar-se entre ells certa intranquilidat i impaciència veent que la qüestió no estava resolta i que la vaga tendria que allargar-se si no volien donar es coll an els preus establits. Dins els establiments públics a paresqueren uns cartells anunciadors de suscripcions de donatius per auxiliar els vaguistes més necessitats de Binisalem, Lloseta, Senva i Inca, i que se donaria compte setmanalment mitjantsant una fua impresa de la manera com s'haurien distribuïts els caudals.

El diumenge dematí s'organisà un mití que tengué lloc a la plaça de Toros. Dirigiren la paraula tres palmessans i en Maroig d'Inca.

El Sr. Bal·le D. Pere Balle auxiliat pel Sr. Secretari del Ajuntament D. Josep Siquier, desde'l primer dia de sa vaga procurà intervenir en la qüestió suscitada entre obrers i patrons. El dia abans de dexar la feina proposà als de «la Justicia» que no fecen vaga, que ell intervendria en sos amos posant la condició que'l augment que se logràs de preu complàs desde aquell mateix dia. Els obrers no atengueren a la proposta de l'Autoritat; però aquesta no dexà de la mà la qüestió, i per di'lluns passat cridà a una reunió de Patrons i obrers representats aquests per comissions de les societats obreres «La Pau i «La Justicia». Els socis de «La Justicia» no admeteren les paternals intervencions del Sr. Balle i li feren a sabre que no acudirien a la cita.

Aiximeteix se reuniren els Patrons i una Comissió de la societat «La Pau» amb el Sr. Batle a la Casa Consistorial. Els amos los oferiren cert augment de preu en les feines i casi vengueren a una completa avcencia, reinant esperit de concordia i simpatia entre'ls reunits; en tant és així, que'l Fabricant D. Antoni Fluxà, los digué que tenia feina per tots els socis sabaters de «La Pau».

Dimars tots els obrers que partanexen a «La Pau» que havien dexat la feina atemorissats pels vaguistes, com diguerem dissapte, tornaren a cercar *apareiat* sens que ningú los dignés res. Els de «La Justicia» han se-

guit fent vaga; però com no té caudals per resistir a la necessitat de sos associats, molts de amagat o de salat han treballat de sol a sol.

Dimecres a vespre se tornà tenir una reunió baix la presidència del Sr. Bal·le, a on assistiren, aquesta vegada, els de «La Justicia». Els Patrons manifestaren que «La Unió Industrial» de Palma, tenia que reunir-se pel mateix obgecte, per posar preu a la feina de sos trebaiadors i que ells estaven resolta a seguir la mateixa tarima. A les comissions no los agradà la partida dels Patrons i se reservaren parlar-ne amb sos companys, els quals han manifestat no estar conforme en «La Unió industrial» si no s'acostàs a les seves pretencions.

Moltes idees mos han sugerides la vaga de sabaters, però preferim per ara solament fer-ne la crònica i dexar els comentaris an el gust del públic sensat.

LIBRERIA

DE MIGUEL DURAN SEURINA
CALLE DE LA MURTA, 5.—INCA.

La ciencia de los negocios, por Waldó Pondray Warren, encuadernado en tela, 5 pesetas.

Primer libro de ciencia y de dibujo, por el Dr. E. Fontsepí, 2 ptas.

El libro de la Esposa, por P. Combes, en rústica, 2 ptas.

El Libro del Ama de casa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

Diario de un Joven, ordenado por Aracne, en rústica, 2 ptas.

El Hombre práctico, por Aracne, en rústica, 2 ptas.

La Perla del Hogar o mi perfecta cocinera, en rústica, 2'75 ptas.

El Arte de educar a los niños, por TH. Simón, versión española por el autor, en rústica, 2 ptas.

La Actividad Provincial, (Obras públicas, cultura, beneficencia, hacienda) por E. Prat de la Riba. 2 ptas.

Preparación para el Matrimonio, por el P. Valencina, encuadernado, 3 ptas.

Vida de la Venerable Madre Sor Clara Andreu, por D. José Barberí, encuadernada 5 ptas.

Poesias d'En Joan Maragall, 2 tomos encuadernados, 10 ptas.

Cuidados que exige la primera infancia, por el Dr. D. Jorge Anguera de Sojo, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

A las Madres, por el P. Juan Charruau, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

Modo de Criar los Hijos, por R. B. Girón, 6 ptas.

El Amo del Mundo, por Roberto Hugo Benson, en rústica, 3 ptas.

Sursum Corda, cartas de la Condesa de Saint Martial, en rústica 3 ptas.

SOLFEO DE LOS SOLFEOS

Primer i segon tom: vanals a nostra llibreria.

ESTAMPES

DEL

COR DE JESÚS

DE 75 AMB 55 CENTIMETRES

I ALTRES MIDES

Propis per fer l'entronament

del Sagrat Cor

A LES CASES CRISTIANES

C. Murta, 5.—Inca.

PLANCHADO ALEMÁN

PARA CUELLOS, PUÑOS Y CAMISAS

SUCURSAL EN INCA

Florencio Prat

Mayor 6, 8, 10 P. del Sol 1, 2.

Precios: Para cuellos todas formas a 10 céntimos uno.

« Para Puños todas formas a 10 céntimos par.

Los Cuellos y Puños pueden mandarse sucios o sea sin lavar siendo el mismo precio.

Los Domingos después de las doce, no se admitirán nuevos encargos para servir en la misma semana.

Buena oportunidad

Habiendo llegado a esta Ciudad del Perú mi hermano Rafael Fiol con una partida de sombreros procedentes de este lugar llamados Jipis (Panamá Hats) conocidos en el mundo como la mejor clase, tengo el agrado de ofrecerlos a mis amigos y a las personas de buen gusto, siendo el valor de cada uno desde cuatro duros hasta veinte. Asimismo cuento con un taller apropiado para lavar dichos sombreros.

Domicilio de venta Palma—Tintorería del Borne y en Inca Fotografía; frente a la pezquería.

Bartolomé Fiol.

RECORDATORIS de Primera Comunió

MORTUORIS I VOTS RELIGIOSOS

CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES

A nostra Llibreria.